

ANDREI
CRĂCIUN

ȘI N-AI
RĂMAS
PE CER,
STEAUUA
MEA

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Diana Iepure

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Design copertă: Irina Caia

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRĂCIUN, ANDREI

Și n-ai rămas pe cer, steaua mea / Andrei Crăciun. – Pitești :

Paralela 45, 2026

ISBN 978-973-47-4467-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

1.

&

Era anul 1995

și Jessica Jay mai era

și Casablanca și era vară

și tu erai cea mai frumoasă fată

din tabăra școlară de la Costinești Sat

căsuțele erau de lemn, cerul n-avea stele

se auzea marea și promisiunile începeau

cu pentru totdeauna și abia mult mai târziu

venea toamna, abia mult mai târziu

venea sfârșitul lumii, dar până atunci

până atunci ascultam Casablanca

și nu văzusem niciodată filmul

și nu trebuia să vedem filmul

noi aveam filmul nostru

cel mai frumos film din lume

cu cea mai frumoasă fată

din tabăra școlară de la Costinești Sat

mi-ai trimis treisprezece scrisori

și mi-ai dat să citesc Viața pe un peron

fiindcă eu chiar am rămas pe acel peron

era vară, anul 1995, și ar fi trebuit să alerg

să alerg, să alerg, să alerg, să prind din urmă

trenul accelerat care te ducea în restul vieții tale

departe de mine, departe pentru totdeauna
și abia mult mai târziu a venit iarna
și nicio scrisoare n-a mai venit
apoi mulți ani am intrat în cafeneaua aceea
chiar în cafeneaua aceea din Casablanca
și te-am așteptat și acolo să te întorci la mine
cum te-am așteptat în toate cafenelele lumii

și tu n-ai intrat în niciuna și era vara lui 1995
a kiss is still a kiss in Casablanca
nici Jessica Jay, se povestește,
nu a existat cu adevărat
întocmai ca restul vieții noastre

era o voce generată artificial
și ar fi trebuit să știm să ne oprim acolo
să fie pentru totdeauna vara lui 1995
și noi atât de fericiți încât să nu avem nevoie
de niciun alt cuvânt, nici de încheiere, fată albastră nemuritoare

2.

&

La patruzeci și trei de ani ar trebui
să îmi duc fiica adolescentă la școală
și să am grijă să nu mi se apuce fiul de fumat
să traversez criza vârstei de mijloc
să fug de acasă cu secretara
dar eu mă pregătesc de preinfarct
nu am copii, nu conduc, nu am secretară
nu mai am serviciu de treisprezece ani
și nimeni nu poate să spună dacă sunt un ratat
sau sunt un om liber și am trăit cum am vrut
și asta e toată povestea, la patruzeci și trei de ani
nu renunț la superputerea mea, mă întorc acolo
mă întorc atunci, în vara anului 2012
înainte să se termine lumea, conform mayașilor

înainte să te pierd, înainte să mă pierd, să ne pierdem
când poate că încă s-ar fi putut face și pentru noi ceva
și am fi putut fi fericiți măcar uneori
când schimbam trei troleibuze, două tramvaie
și un autobuz de noapte ca să ajung în fața blocului tău
fumam mult, te pândeam înaintea zorilor
când plecai la spitalul de nebuni, erai rezidentă
și nebunii erau departe, mă întorc acolo
mă întorc atunci, nebunii pot să zboare
nebunii pot să aștepte și iar îmi caut curajul
să îți spun ceea ce nu ți-am spus niciodată

nimic nu trece de tot, e doar uitare, dar eu nu uit
nu e nicio superputere, e doar blestem, e tristețe
sunt cu o zi mai aproape de preinfarct
o să vină primăvara, o să fie teii înfloriți
o să se oprească lumea în loc o secundă
o să îți aduci aminte că am existat acolo
atunci, în vara aceea dinainte de sfârșitul lumii
iubita mea din altă viață, mayașii n-au dispărut
mayașii sunt toți aici, cu mine,
așteaptă și ei, mayașii așteaptă, așteaptă

3.

&

Mai ții minte, Lucia, tinerețea noastră
în loc de cai aveam taxiuri și ascultam Arc
de Alexandru Andrieș și ne iubeam mult
adică, eu te iubeam mult și poate că și tu

acum nu știu dacă mai trăiești, dacă mai iubești
aș putea să te caut, dar acum nu mai sunt tânăr
acum nu mai sunt taxiuri, a trecut viața mea
a trecut viața mea, dar au rămas lacrimile acestea

și uneori mă întorc acolo, în singura noastră vară
în singura noastră toamnă, în singura noastră iarnă
și uneori vine și primăvara și încă ne iubim mult
adică, eu te iubesc mult, Lucia, sunt un om rău

și mă gândesc la moartea tuturor celor care
m-au părăsit, scriu romane doar ca să leucid
și eu nu o să ajung la nirvana
eu nu o să fiu un iluminat
calea cea lungă nu e pentru mine
doar la tine mă gândesc mereu cu tandrețe

și ascult Gregory Alan Isakov, San Luis, și plâng
ca un bătrân care nu mai are toate amintirile
dar amintirile care contează – ele nu pleacă nicăieri
știa și Cicero, niciun bătrân nu uită unde și-a ascuns comoara

comoara mea e îngropată de douăzeci de ani
în vremea aceea, când ne iubeam mult
adică eu te iubeam mult, baby blue, și poate că și tu
și cerul era mai înalt și tu erai înaltă
și atât de frumoasă și ochii tăi erau mereu albaștri

tu erai fata mea albastră nemuritoare
și eu aș fi murit pentru tine în orice război din istorie
lasă asta, nu e nevoie
mai bine hai să trăim, dar n-am știut să trăim
adică eu n-am știut și nu știu nici acum, în amintire

mai ții minte, tinerețea noastră, a trecut viața mea
și au mai rămas lacrimile acestea

4.

&

Pentru ea mulți bărbați au sărit pe geam
și-au tăiat venele, s-au invitat la dueluri
au luat-o pe calea fără întoarcere a heroinei
au intrat cu mașinile în stâlpi, s-au spânzurat
era, deci, magnifică și malefică domnișoara Laura

nici n-ai spune când o vezi azi la biroul ei
de directoare de bancă, atroce și melancolică
am privit-o o singură clipă prin ușa întredeschisă
și-a pierdut demonii și puterile și țigări mai fumează
doar în vis, sigur se trezește cu poftă

are unghiile tăiate scurt, încă se atinge
pe deget, corespunzător, verigheta
s-o ia dracu' și pe bărba-su' tot dracu' să-l ia
cearcănele îndurabile, Laura n-are copii
măcar dacă ar fi dat rușii vreo rachetă
dacă s-ar fi destrămat România ca Iugoslavia
și ar fi murit și ea, și aș fi murit și eu într-un genocid

măcar dacă ar fi venit marele cutremur
și ea ar fi rămas pentru totdeauna
sub dărâmături, măcar dacă ar fi orbit
am fi avut un sfârșit de poveste
de ținut minte, Laura, ea n-are pisici
îngrijește un ficus și încă poartă lenjerie roșie

de mătase, ea mi-a dăruit cândva cartea
Narcis și Gură-de-Aur, aveam douăzeci de ani

trei săptămâni mai târziu m-a părăsit
și eu n-am călcat niciodată până azi
într-o bancă, n-am avut niciun credit
ipotecar, imobiliar, de nevoi personale
nicio datorie și niciun depozit și eu

eu nici măcar nu l-am citit vreodată pe Hesse
mi-ar fi adus aminte de ea
ea, care scotea tinerii bărbați
din pepeni, din minți, îi urca pe blocuri și îi lăsa
să cadă de acolo în golul absolut

puteam să fiu mort de un sfert de secol
dar am învățat să trăiesc, și durerea se învață
mi-am tras pălăria pe ochi și am dispărut
ca și cum ea n-ar fi fost
ca și cum eu n-aș fi fost
ca și cum noi n-am fi fost

și abia acesta, iată, este sfârșitul
poveștii noastre, Laura, sfârșitul